

TURINYS

Pirmas skyrius NEAPSIPLUNKSNAVĖS JAUNIKLIS	7	Aštuntas skyrius POPIERINIAM LĒKTUVĒLIUI UŽTEKS IR MAŽO EKIPAŽO	186
Antras skyrius PILOTAS	28	Devintas skyrius AR Į SAŠKAITĄ ĮTRAUKTI IR ARBATPINIGIAI?	217
Trečias skyrius SKRYDIS AFERŲ PADANGĖJE	51	Dešimtas skyrius SKELBKIT PAIEŠKĄ - FRANKAS ABAGNALE'AS PABĖGO!	248
Ketvirtas skyrius JEI AŠ PEDIATRAS, KUR MANO LEDINUKAI?	72	EPILOGAS: BENDRAAUTORIAUS KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI	277
Penktas skyrius TEISININKO DIPLOMAS - TIK NELEGALUS FORMALUMAS	103	INTERVIU SU AUTORIU MI	283
Šeštas skyrius MAKLERIS SU ROLS ROISU	120		
Septintas skyrius KAIP KELIAUTI PO EUROPA TIK UŽ NUSIKALTIMĄ PER DIENĄ	155		

Aštuntas skyrius

POPIERINIAM LĒKTUVĒLIUI UŽTEKS IR MAŽO EKIPAŽO

Kai kuriems žmonėms priklauso palyda: prezidentui, karalienei Elžbietai, Frankui Sinatrai, Muhammadui Ali, Arnoldui Palmeriui. Tiesą sakant, daugeliui garsenybių.

Pilotams taip pat.

– Kur jūsų ekipažas? – paklausė Stambulo viešbučio administratorius. Šį klausimą aš jau girdėjau ne kartą.

– Esu vienas, – atsakiau. – Atskridau pakeisti susirgusio piloto.

Tai buvo mano standartinis atsakymas į tokius klausimus, kurių dažniau sulaukdavau Europoje ir Vidurio Rytuose nei Jungtinėse Valstijose. Buvo aišku, kad užsienio viešbučiai prarę aptarnauti visą lėktuvo ekipažą. Vienišas pilotas sukeldavo smalsumą.

O smalsumas gimdo įtarumą.

„Man reikia ekipažo“, – tą vakarą užsigalvojau vakarieniavdamas turkiškame restorane. Uniformą nukišau į gilumą –

pasilikau ją ypatingoms progoms, apsilikdavau tik užsiregistruodamas ir išsiregistruodamas iš viešbučio, įbrukdamas padirbtą čekį arba ieškodamas nemokamo skrydžio.

Idėja apie ekipažą jau buvo kilusi ir anksčiau. Tiesą sakant, man ji toptelėdavo kas kartą, kai pamatydavau lėktuvo kapitoną, apsuptą komandos. Jo įvaizdis būdavo ne tik įtikinamesnis už mano, bet visada atrodydavo, kad jam ir linksmiau nei man. Pastebėjau, kad stiuardėsės pilotams – tarsi tarnaitės. Kita vertus, apsimetėlio oreivio gyvenimui reikėjo vienatvės. Bet juk ir šiaip bėglys – paprastai nelaiminga asmenybė. Sunku vaidinti visuomenės liūtą, kai sliūkinį lyg apdraskytas katinas. Mano flirto nuotykiškai iš esmės ilgalaikiai kaip triušų meilė, o ir pasitenkinimo iš jų tebūdavo tiek pat.

Žinoma, mano fantazijas apie nuosavą ekipažą skatindavo ne kas kitas, o draugijos troškimas. Oro ekipažas – o man ekipažas tebuvo stiuardėsės, – suteiks svorio komercinio piloto vaidmeniui. Be to, supratau, kad vienišas pilotas visada sulaukia kreivų žvilgsnių, o piloto, kurį supa dailių stiuardėsių palyda, tikrai niekas nesiims įtarinėti. Jei mane lydėtų gražių skrydžių palydovių pulkelis, savo beverčius čekius galėčiau barstyti tarsi konfeti, o juos graibstytų tarsi saldinius per vestuves. Negaliu sakyti, kad dabar juos dalinti man buvo sunku, bet galėdavau įbrukti tik po vieną tuo pačiu metu. Jei mane lydėtų ekipažas, savo makulatūrą galėčiau išgryninti pluoštais.

Po savaitės iš Stambulo išskridau į Atėnus.

– Ar jūs be ekipažo, sere? – paklausė viešbučio administratorius. Atsakiau jam įprastai, nors ir jaučiausi nejaukiai.

Kitą dieną nuskridau į Paryžių aplankyti Lavalier šeimynėlės.

– Būtų smagu, kad dirbtum „Air France“. Galėčiau būti tavo komandoje, – viešnagės metu prasitarė Monique. Ši pastaba mane įtikino, kad oro ekipažas būtinas.

Bet kaip pilotas be šturvalo, net nemokantis pilotuoti lėktuvo, gali surinkti savo komandą? Juk priėjęs prie eilinių merginų gatvėje nepasakysiu: „Ei, pupytės, gal norit į Europą? Žiūrėkit, kokią šaunią aferą esu sugalvojęs su padirbtais čekiais...“ Kadangi neturėjau jokių ryšių nusikaltėlių pasaulyje – nei Amerikos, nei Europos, pagalbos iš ten sulaukti irgi negalėjau.

Vakarų Berlyne sprendimas atsirado pats: tai buvo rizikingas tolimas šūvis, bet be galo viliojantis. Didžiausią savo medaus dalį surinkdavau „Pan Am'o“ bitynuose. Šios bendrovės tėvais gal pavadinti ir negalėjau: geriausiu atveju buvau tarsi pavainikis, o šiai problemai reikėjo sūniškos ištikimybės.

Tegul skrydžių ekipažą man parūpina pats „Pan Am'as“.

Nuskridau į Niujorką ir, apsimetęs nedidelės vakarų mokykloje įstaigos, Preskoto presbiterionų kolegijos, įdarbinimo skyriaus vadovu, paskambinau į „Pan Am'o“ personalo skyrių.

– Esu girdėjęs, kad jūs į įvairias kolegijas ir universitetus siunčiate darbuotojų verbuotojus. Pagalvojau, gal šiemet į savo sąrašus įtrauktumėt ir mūsų mokyklą?

– Atleiskit, bet ne, – atsakė į mano skambutį atsiliesęs „Pan Am'o“ personalo skyriaus darbuotojas. – Tačiau šiemet paskutines dvi spalio savaites mūsų komanda lankysis Arizonos universiteto miestelyje ir studentams rengs darbo pokalbius įvairioms pareigoms užimti. Esu tikras, jie mielai pasikalbės su jūsų studentais, kuriuos domina karjera „Pan Am'e“. Jei norit, galiu jums išsiųsti kelis bukletus.

– Būtų malonu, – atsakiau ir padiktavau išgalvotą neegzistuojančios kolegijos adresą.

Mano planui reikėjo alpinisto drąsos. Apsivilkęs uniformą, nukeliavau į „Pan Am'o“ Keturioliktąjį angarą Kennedy oro uoste. Kadangi ant priekinės kišenės tabalavo netikras darbuotojo

pažymėjimas, nekilo jokių bėdų patekti į vidų. Pusvalandį tingiai pasivaikščiojęs po sandėlius, prisirinkau visko, ko reikėjo: vokų, didelių aplankų, firminio „Pan Am'o“ laiškinio popieriaus, darbuotojų anketų ir krūvelę spalvingų brošiūrų.

Grįžęs į motelio kambarį, sukurpiau laišką Arizonos universiteto įdarbinimo skyriaus vadovui. „Pan Am'as“, rašiau, šiemet imasi naujos darbuotojų verbavimo taktikos. Laiške buvo rašoma, kad, be įprastų verbuotojų, kurie universiteto miestelyje apsilankys spalį, „Pan Am'as“ taip pat atsiųs pilotų bei stiuardesių, kad šie galėtų pasikalbėti su būsimaisiais kolegomis, nes tik tikrieji oreiviai gali geriau apibūdinti darbo „Pan Am'e“ perspektyvas ir kruopščiau įvertinti kandidatus.

„Pilotas jūsų universiteto miestelyje apsilankys pirmadienį, rugsėjo 9-ąją, ir tris dienas rengs darbo pokalbius su kandidatėmis į stiuardeses, – buvo dėstoma netikrame laiške. – Jums išsiųstas atskiras paketas su brošiūromis ir darbuotojų anketomis, kurias galite padalinti susidomėjusiems studentams.“

Laišką pasirašiau „Pan Am'o“ personalo skyriaus vadovo vardu ir įdėjau į firminį bendrovės voką. Brošiūras ir darbo anketas sudėjau į didelį dėklą. Tada nuėjau į „Pan Am'o“ administraciją, susiradau pašto skirstymo patalpą ir siuntinius numėčiau jaunam darbuotojui, atžagariai paliepęs viską išsiųsti oro paštu.

Pamaniau, kad firminis „Pan Am'o“ pašto štampos su šūkiu „Patikimiausios oro linijos pasaulyje“ suklastotiems laiškam suteiks šiek tiek prašmatnumo.

Laišką ir kitas siuntas išsiunčiau rugpjūčio 18 dieną. Rugpjūčio 28-ąją paskambinau į Arizonos universitetą. Mane sujungė su Johnu Hendersonu, studentų įdarbinimo vadovu.

– Pone Hendersonai, skambina Frankas Williamsas, „Pan American World Airways“ antrasis pilotas, – pasakiau. – Po poros savaitių turiu suplanuotą vizitą į jūsų universiteto miestelį,

todėl skambinu pasitikrinti: ar gavote mūsų medžiagą ir ar tinka numatyta data?

– O, taip, pone Williamsai, – nudžiugęs prakalbo Hendersonas. – Su nekantrumu laukiame jūsų vizito. Medžiagą gavome. Tiesą sakant, po universiteto miestelį paskleidėme žinią, tad turėtumėte sulaukti nemažai kandidatų.

– Na, nežinau, kas buvo rašoma tame laiške, – sumelavau. – Bet viršininkas nurodė kalbėtis tik su vyresniųjų kursų studentais.

– Suprantama, pone Williamsai, – tarė Hendersonas. – Tiesą sakant, kol kas teiraujasi tik trečiakursiai ir ketvirtakursiai.

Jis man pasiūlė apsigyventi universiteto miestelio patalpose, bet aš atsisakiau pareiškdamas, kad jau rezervavau bendrovės mėgstamą viešbutį.

Arizonos universiteto miestelyje pasirodžiau rugsėjo 9 dieną, pirmadienį, aštuntą rytę; čia mane šiltai pasitiko Hendersonas. Žinoma, vilkėjau uniformą. Hendersonas man skyrė nedidelį kabinetą, kuriuo galėjau naudotis viešnagės metu.

– Kol kas turime trisdešimt kandidačių. Suskirstėme taip, kad jos ateitų pas jus grupelėmis po dešimt per dieną. Žinoma, suprantu, kad su jomis kalbėsitės individualiai, be to, jei norite, galite nusistatyti savo grafiką. Bet pirmasis dešimtukas čia bus devintą rytą.

– Na, manau, pirmiausia pasikalbėsiu su visa grupele, o tada darbo pokalbius pravesiu su kiekviena atskirai, – pareiškiau.

Pirmasis studenčių dešimtukas buvo tiesiog nuostabus: tiek pavieniui, tiek bendrai. Žiūrėdamas į jas, labiau nei bet kada suvokiau, kad man reikia nuosavos komandos. Dešimtukas mane nužiūrino taip, tarsi būčiau Elvis Presley'is, pasiruošęs duoti garo.

Dalykišku tonu prabilau:

– Pirmiausia, damos, noriu, kad žinotumėt: visa tai man toliau pat naujiena, kaip ir jums. Esu labiau pripratęs prie lakūno kabinos, o ne auditorijos, bet bendrovė man davė šitą užduotį, tad, tikiuosi, sėkmingai ją įvykdysiu. Manau, man tai tikrai pavyks su jūsų pagalba ir supratingumu.

Paminėjau supratingumą, nes lemiamą žodį, kuri bus priimta, o kuri ne, tarsiu ne aš. Mano darbas – tiesiog atrinkti merginas, kurios, mano manymu, tinkamiausios dirbti skrydžių palydovėmis, ir jas rekomenduoti. Personalo skyriaus vadovas turi teisę atmesti bet kurią ar net visas mano pasiūlytas kandidates. Tačiau taip pat galiu pridurti, kad gali būti taip, jog jus priims į darbą, vien tik man rekomendavus, ir jums nebeprireiks kito darbo pokalbio.

Dar vienas dalykas – vargu ar kurią nors „Pan Am'as“ pasamdys iki tol, kol gausit diplomus. Bet jei jus išsirinks kaip būsimas stiuardės, mes jums pasiūlysim šiokią tokią paramą per paskutinius studijų metus, kad nesumanytumėt susirasti kito darbo. Ar viską išdėščiau aiškiai?

– Taip, kuo aiškiausiai, – patvirtino merginos.

Tada grupę paleidau ir ėmiau jas kalbinti po vieną. Nebuvau tikras, kokias merginas noriu matyti savo komandoje, bet tiksliai žinojau, kokių nenoriu. Nenorėjau tokių skaistuolių, kurios nepajėgs susidoroti su žinia, kad įsivėlė į painią sukčiaus aferą.

Naivias ir drovias kandidates išbraukiau iškart. Išvaizdžias, malonias, bet sąžiningas (tokias, kokias paprastai ir samdytų avialinijos) pažymėjau klaustuko ženklu. Varnelėmis pasižymėjau visas merginas, kurios mane sužavėjo nerūpestingumu, šiokiu tokiu patiklumu, drąsa ar pramušgalviškumu, nesuvaržytu elgesiu ir gebėjimu napanikuoti krizės metu. Man atrodė, kad mano apsimestinei skrydžių komandai tokiomis savybėmis pasižyminčios merginos bus tinkamiausios.

Per rytinius pokalbius Hendersonas sėdėjo kartu, bet per pietų pertrauką nusivedė į archyvo patalpas už savo kabineto ir parodė įėjimą šalia auditorijos, kurioje kalbinau merginas. Ištiesęs man raktą pasakė:

– Čia retai kas užaina, nes mūsų duomenų apie studentus sistema visiškai kompiuterizuota. Tad jums prireiks šito rakto. Štai, suradau kandidačių bylas ir sudėjau ant stalo, jei kartais norėtumėt patikrinti kurios nors merginos duomenis. Galėsit dirbti savarankiškai, bet, žinoma, jei tik reikės pagalbos, būtinai jums padėsime.

Mane sudomino archyvavimo sistema, ir Hendersonas paslaugiai man parodė, kaip ji veikia, o po to nusivedė pavaišinti pietumis.

Su pirmomis dešimt merginų kalbėtis baigiau popiet; kitą rytą susitikau su kita kandidačių grupele. Tą pačią kalbą išrėžiau ir šitoms, ir jos visiškai sutiko su mano sąlygomis. Paskutinėms irgi pripūčiau tos pačios miglos į akis, ir jau trečios dienos popietę savo paieškas buvau susiaurinęs iki dvylikos kandidačių.

Porą valandų tyrinėjau dvylikos merginų bylas, prisiminiau pokalbius, susidarytą įspūdį ir galiausiai apsisvojau ties aštuoniomis. Jau ėjau laukan iš archyvo, kai mane apėmė smagi užgaida, kuriai patenkinti prireikė mažiau nei pusvalandžio. Kai išėjau iš patalpos, archyve atsirado įrašų, įrodančių, kad Frankas Abagnale'as jaunesnysis iš Bronksvilio įgijo socialinio darbo bakalauro ir magistro laipsnius.

Kitą rytą savo „disertaciją“ apgyniau prieš aštuonias savo finalininkes – juk tik dėl šitų avelių galėjau įgyti savo netikrus avikailius.

Susirinkusios merginos nesitvėrė džiaugsmu – puiki nuotaka mano sumanytai aferai.

– Nurimkit, nurimkit, – maldavau jų. – Juk jūsų dar nepasamdė. Man atrodo, turėjot tai suprasti.

Mano žodžiai pasiekė tikslą ir akimirksniu stojo tylą. Tada aš nusišypsojau ir pareiškiau:

– Juk jūs dar tik trečiakursės, o mes norim, kad prieš prisijungdamos į „Pan Am'o“ gretas užbaigtumėt mokslus. Juk, regis, minėjau, kad bendrovė pasiruošusi paremti išsirinktas kandidates likusių studijų laikotarpiu, o aš esu įpareigotas jūsų aštuonetukui pateikti pasiūlymą, kuris, mano manymu, jus turėtų sudominti.

Man pranešė, kad bendrovė ruošiasi priimti kelias merginas į praktiką kitų metų vasarą. Šios merginos atskiromis grupelėmis keliaus į Europą – jos atliks reklamos atstovių ir viešųjų ryšių specialisčių vaidmenį. Vadinasi, teks nusifotografuoti „Pan Am'o“ reklamose įvairiuose pasauliniuose leidiniuose. Esu tikras, visos žinot, apie ką aš kalbu. Kai kurios rengs susitikimus mokyklose, visuomeninėse organizacijose, verslo seminaruose ir panašiose vietose. Tai bus reklaminis turas. Paprastai juose dalyvauja tikros stiuardės arba profesionalūs modeliai, apsirengę skrydžių palydovių uniforma.

Bet ateinančią vasarą mes ruošiamės pakviesti merginas, kurios kandidatavo į stiuardesių vietą, – joms tai bus savotiškas paruošiamasis periodas. Aš asmeniškai manau, kad tai puiki galimybė dėl kelių priežasčių. Pirma, reklamininkai galės panaudoti mūsų darbuotojų nuotraukas, nufotografuotas mūsų aptarnaujamuose miestuose. Antra, dėl nuotraukų mums nereikės nuo darbo atitraukti tikrų stiuardesių. Praeityje dėl šitų dalykų kitoms stiuardėms kildavo sunkumų, nes vasaros mėnesiai – pats darbymetis, tad kai mes iškviečiame skrydžių palydoves iš reisų, jų darbą turi atlikti kitos merginos.

Taigi, jei kuri nors iš jūsų nori sudalyvauti šioje programoje šią vasarą, esu įgaliotas jus priimti į darbą. Sudalyvausite turnė po Europą. Jums bus mokama tokia pat alga, kaip ir pradedančiosioms stiuardėsėms, rengsitės irgi taip pat, bet tikromis stiuardėsėmis dar nebūsit. Uniformas parūpinsim mes. Taip pat sudarysim darbo sutartį, kuri šiuo atveju labai svarbi. Tai reiškia, kad tos, kurios nuspręs tapti stiuardėsėmis po universiteto baigimo, galės kandidatuoti kaip buvusios „Pan Am’o“ darbuotojos ir turės pranašumą prieš kitus kandidatus. Ar yra pageidaujančių?

Visos pakėlė rankas.

– Gerai, – nusišypsojau. – Taigi, visoms prireiks pasų. Jais turite pasirūpinti pačios. Man taip pat reikės jūsų adresų, kad bendrovė su jumis galėtų susisiekti. Darbo sutartys jus turėtų pasiekti per mėnesį. Štai ir viskas, damos. Man tikrai patiko su jumis bendrauti. Tikiuosi, jei tapsite stiuardėsėmis, kai kurios iš jūsų atsidurs mano komandoje.

Hendersonui pranešiau apie pasiūlymą, kurį pateikiau merginoms, ir jis buvo toks pat patenkintas, kaip ir jos. Tiesą sakant, jis su savo žmona ir merginų aštuonetuku tą vakarą man surengė puikų vakarėlį prie baseino galiniame Hendersonų kieme.

Grįžęs į Niujorką išsinuomojau pašto dėžutę siuntų peradresavimo tarnyboje, kuri buvo įsikūrusi tame pačiame pastate, kaip ir „Pan Am’as“. Tai buvo tobula priedanga: vėlesnių susirašinėjimų su merginomis metu galėjau naudoti tikrą „Pan Am’o“ adresą, o visi jų atsakymai atkeliaudavo į mano pašto dėžutę.

Maždaug po savaitės kiekvienai jų išsiunčiau „darbo sutartį“, pridėjau ir Franko Williamso vardu pasirašytą laišką. Jame informavau, kad – koks netikėtumas! – bendrovė mane paskyrė Europos projekto vadovu, vadinasi, jos į mano „komandą“ vis

dėlto pateks. Taip pat pridėjau netikrą anketą, reikalaudamas jų tikslų matmenų tam, kad būtų galima pasiūti uniformas. Nurodžiau, kad visus kilusius klausimus jos užduotų tiesiai man – siųstų į mano pašto dėžutę.

Tada pats ėmiau planuoti turnė. Turimas pasas buvo laikinas, negana to, dar ir tikroju vardu. Nusprendžiau, kad reikia nuolatinio paso, kurį galėčiau naudoti apsimitęs Franku Williamsu, ir ryžausi išbandyti laimę Niujorko pasų poskyryje – gal jo darbuotojai bus pernelyg užsiėmę, kad žaistų policininkus?

Vieną rytą įžengiau į poskyrį, įdaviau laikiną pasą ir po dešimties dienų pasiėmiau nuolatinį. Gauti dokumentą buvo malonu, bet, kad ir kaip ten būtų, jis buvo išduotas Frankui W. Abagnale’ui. Šis pasas netiks „Pan Am’o“ kapitono padėjėjui Frankui W. Williamsui – tai jau tikrai. Ėmiau žvalgytis ir tai, ko man reikėjo, aptikau didelio Rytinės pakrantės miesto archyve. Tai buvo Franciso W. Williamso, dvidešimties mėnesių amžiaus, mirties liudijimas – tokio amžiaus mažylis mirė 1939 metų lapkričio 22 dieną. Archyve buvo paminėta, kad vaikas gimė vietinėje ligoninėje 1938 metų kovo 12 dieną. Tikrą gimimo liudijimo kopiją įsigijau už tris dolerius, archyvo darbuotojui prisistatęs Franciso W. Williamso vardu. Man atrodė logiška – esu įsitikinęs, tai savaime suprantama ir kitiems, – kad žmogus, vardu Francisas, labiau norės būti vadinamas Franku.

Gimimo liudijimo kopiją kartu su reikiamomis nuotraukomis nunešiau į Filadelfijos pasų poskyrį ir po dviejų savaičių gavau antrą pasą, derantį prie „Pan Am’o“ uniformos. Dabar jau buvau pasiruošęs „vadovauti“ savo komandai, jei niekas per kelis ateinančius mėnesius nenutemps mano arizonietiškę obuolių vežimėlio.

Per tuos mėnesius basčiausi po šalį, dažniausiai niekur neikišdamas nosies, bet vienur kitur numesdamas kelis suklastotus

„Pan Am'o“ čekius arba padirbtus banko kvitus.

Vienu metu atsidūriau Majamyje ir apsistoju Majami Bičo viešbučio „Fontainebleau“ penthauzo apartamentuose, apsi-
metęs Kalifornijos akcijų biržos brokeriu. Portfelį prisikimšau pilną dvidešimtinių, penkiasdešimtinių bei šimtinių, Los An-
džele išsinuomojau rols roisą ir atvažiavau į Floridą.

Visa tai buvo didelės sugalvotos aferos dalis: Majamio ban-
kuose ir keliuose elitiniuose viešbučiuose planavau išdalinti
padirbtus banko čekius su didelėmis sumomis, bet prieš tai rei-
kėjo susikurti rimtą įvaizdį. O tokį įvaizdį aš susikūriau visiškai
atsitiktinai. Susipažinau su keliais žmonėmis iš viešbučio vado-
vybės, ir vienas jų kartą mane supažindino su Floridos broke-
riu, ekonomikos gijumi, kurį žinojau net aš.

Jis, kaip tikras floridietis, Kalifornijai jautė prastai slepiamą
panieką. Iš jo pastabų per kasdienišką mūsų susitikimą supra-
tau, kad Kalifornijos biržos makleriai, jo manymu, neverti nė
grašio. Kartais jis prašnekdamas taip atžagariai ir arogantiškai,
kad viešbučio vadovui net pasidarė gėda. Jis buvo toks priešiš-
kas, kad po kelių minučių neištvėręs atsiprašiau, bet, man jau
pasisukus eiti, jis mane griebė už rankos.

– Ką manai apie „Saturn Electronics“ pasiūlymą? – paklau-
sė arogantiškai šyptelėjęs. Niekada nebuvo girdėjęs apie tokią
bendrovę, tiesą sakant, net nežinojau, kad ji egzistuoja. Bet
švelniai į jį pažvelgiau ir mirktelėjau.

– Pirk viską, kas tik papuola į rankas, – išrėžiau ir nuėjau.

Po kelių dienų mes vėl susitikome, laukdami savo automobi-
lių priešais paradinį įėjimą. Su manimi jis pasisveikino, šykščiai
išreiškęs pagarbą, o aš net nustebau.

– Reikėjo tavęs paklausti dėl tų „Saturno“ akcijų, – tarė
jis. – Iš kur, po velnių, žinotai, kad bendrovę perims „Galaxy
Communications“?

Tik šyptelėjau ir vėl mirktelėjau. Vėliau sužinojau, kad „Sa-
turn Electronics“ akcijos, „Galaxy“ perėmus bendrovę, keturias
dienas iš eilės augo po penkis–aštuonis punktus.

Tą vakarą prie lifto mane užkalbino į ketvirtą dešimtį įžen-
gęs išsičiustęs vyriškis. Jis prisistatė esąs žinomas miesto
valdininkas.

– Rickas (vienas iš viešbučio vadovų) man apie jus pasako-
jo, pone Williamsai, – prabilo jis. – Jis minėjo, kad ruošiatės
čia įsirengti biurą ir gal net kasmet kažkurį laiką pagyventi
Majamyje.

– Na, iš tiesų apie tai rimtai mąstau, – linktelėjau šypsoda-
masis. – Per kelias savaites turėčiau apsispręsti.

– Galbūt net galėčiau padėti, – pasisiūlė jis. – Su žmona šį-
vakar rengiame vakarėlį, kuriame apsilankys keli aukščiausi
miesto bei valstijos valdininkai ir verslo lyderiai. Bus net pats
meras ir keli žmonės iš gubernatoriaus aplinkos. Norėčiau jus
pakviesti, jei jūs nieko prieš. Vakarėlis jums turėtų patikti – gal
net sutiksit kelis žmones, kurie jums padės apsispręsti.

Kvietimą priėmiau, nes šis žmogus tam tikra prasme buvo
teisus. Visai įmanoma, kad kai kurie svečiai man išties galės
padėti, jei tik leis save apsukti aplink pirštą.

Šiai aferai prireikė smokingo. Be jokių problemų susira-
dau smokingų nuomos punktą, padėjusį man tinkamai ap-
sirengti per tokį trumpą laiką. Taip pat be jokių sunkumų
susiradau miesto tėvo namus, kurie buvo pavojingai arti prie
tam tikros bankininkės namų. Tikėjau, kad ji į svečius ne-
pakviesta, bet dėl visa pikta paprašiau, kad stovėjimo aikš-
telės prižiūrėtojas mano automobilį pastatytų taip, kad ga-
lėčiau skubiai išlėkti.

Tarp svečių jos nebuvo, užtat buvo įspūdingiausia ir gražiaus-
ia blondinė, kokią tik buvau sutikęs per visą savo gyvenimą.